

BÖLÜM V

“Anne, anne, öyle mutluyum ki!” diye fısıldadı kız, yüzünü sırtı davetsiz çiğ ışığa dönük hâlde izbe oturma odalarındaki koltuklardan birine oturmuş olan solgun ve yorgun görünen kadının kucağına gömerek. “Öyle mutluyum ki!” diye tekrarladı ve “sen de mutlu ol!”

Mrs. Vane şöyle bir irkildi ve bizzatla beyazlatılmış ince ellerini kızının kafasına koydu. “Mutlu!” diye yineledi, “ben sadece seni sahnede gördüğümde mutluyum, Sibyl. Sen de oyunculuğundan başka hiçbir şey düşünmemelisin. Mr. Isaacs’in bize çok iyiliği dokundu ve ona para borcumuz var.”

Kız kafasını kaldırıp suratını asarak annesine baktı. “Para mı, anne?” diye bağırdı. “Paranın ne önemi var ki? Aşk paradan üstündür.”

“Mr. Isaacs borçlarımızı ödeyelim ve James’e düzgün bir üst baş alalım diye elli sterlin avans verdi. Bunu unutma, Sibyl. Elli sterlin çok büyük bir meblağ. Mr. Isaacs çok düşünceli davranıyor.”

“Anne, o bir beyefendi değil ve benimle konuşma tarzından nefret ediyorum,” dedi kız, ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyerek.

“O olmasa nasıl geçinirdik bilmiyorum,” diye cevapladı yaşlı kadın, mızızlanarak.

Sibyl Vane kafasını çevirip güldü. “Artık ona ihtiyacımız yok, anne. Artık bizim Beyaz Atlı Prensimiz var.” Sonra durdu. Kanında bir gül açtı ve yanaklarına gölgesi düştü. Hızlanan nefesi dudaklarının taçyapraklarını araladı. Titrediler. Tutku dolu bir güney rüzgârı üzerinden geçti ve elbisesinin zarif kıvrımlarını kımıldattı. “Onu seviyorum,” dedi sadece.

“Aptal çocuk! Aptal çocuk!” Aldığı cevap papağan gibi tekrarlanan bu cümle oldu. Sahte mücevherler taşıyan parmaklarını sallayışı kelimelerine grotesk bir hava katıyordu.

Kız yeniden güldü. Sesinde kafese kapatılmış bir kuşun neşesi vardı. Gözleri melodiyi yakalıyor ve ıslıl ıslıl yansıtıyordu; ardından sırrını saklamak istercesine bir an kapanıyordu. Yeniden açıldığında üzerinden bir rüyanın buğusu geçmişti.

İnce dudaklı bilgelik eskimiş koltuktan seslendi, ona basiretli olmasını söyledi, yazarının akliselim adının arkasına saklandığı şu korkaklık kitabından alıntı yaptı. Kız onu dinlemedi. O kendi tutku hapishanesinde özgürdü. Prens, Beyaz Atlı Prens onunlaydı. Prensini yeniden yaratsın diye belleğine seslenmişti. Ruhunu onu aramaya yollamış, o da onu bulup getirmişti. Prensın öpücüğü yeniden dudaklarını yakmıştı. Onun sınımsız nefesini gözkapaklarında hissediyordu.

Derken bilgelik, yöntemini değiştirdi ve gözlemlene ile keşiften dem vurdu. Bu genç adam zengin olabilir. Eğer öyleyse evlilik düşünülmeliydi. Dünyevi kurnazlığın dalgaları kulağının kabuğuna çarptı. Sinsiliğin okları geldi saplandı. İnce dudakların kıpırdadığını gördü ve gülümsedi.

Birdenbire konuşma ihtiyacı hissetti. Kelimelerle dolu sesizlik onu rahatsız etmişti. “Anne, anne,” diye bağırdı, “o beni neden bu kadar çok seviyor? Ben onu neden sevdiğimi biliyorum. Ben onu seviyorum çünkü o aşkın vücut bulmuş hâli. Peki ama o bende ne buluyor? Ben ona layık değilim. Yine de –nedenini söyleyemem– kendimi ondan çok aşağıda görmeme karşın, ezik hissetmiyorum. Gurur duyuyorum kendimle, hem de feci hâlde. Anne, benim Beyaz Atlı Prens’i sevdiğim gibi sen de babamı sevmiş miydin?”

Yanaklarını kaplamış kalın pudra tabakasının altında yaşlı kadının beti benzi attı ve kuru dudakları ani bir acıyla seğirdi. Sibyl yanına koştu, boynuna sarılıp onu öptü. “Affet beni, anne. Babamızdan bahsetmenin sana acı verdiğini biliyorum. Ama tam da onu çok sevdiğin için sana acı veriyor. Üzülme lütfen. Sen yirmi yıl önce ne kadar mesutsan ben de şu an o kadar mesudum. Ah! Sonsuza dek mutlu olayım ne olur!”

“Evladım, sen âşık olmayı düşünmek için çok ama çok gençsin. Ayrıca sen bu delikanlı hakkında ne biliyorsun ki? Daha adını bile bilmiyorsun. Çok münasebetsiz bir durum ve gerçekten tam da

James Avustralya'ya giderken ve düşünmem gereken o kadar çok şey varken senden biraz daha düşünceli olmanı beklerdim. Ama dediğim gibi, eğer zenginse..."

"Ah! Anne, anne, bırak da mutlu olayım!"

Mrs. Vane ona baktı ve tiyatro oyuncularında çoğu zaman handiye bir huy hâline gelen şu sahte teatral jestlerden biriyle onu sımsıkı tutup kucakladı. O anda kapı açıldı ve dağınık kahverengi saçlı bir delikanlı odaya girdi. Tıknaz bir gençti, elleri ve ayakları bü-yüktü, hareketleriyse biraz hantaldı. Ablasının asaletinden yoksundu. Bilmeyen biri, aralarındaki kan bağınyı hayatta tahmin edemezdi. Mrs. Vane gözlerini ona dikti ve iyice gülümsedi. Oğlunu zihninde bir seyirci mertebesine çıkardı. Oluşturduğu bu "sahne"nin ilgi çekici olduğuna emindi.

"Öpücüklerinden bir kısmını da bana ayırabilirsin, bence, Sibyl," dedi oğlan, şakacı bir homurtuyla.

"Ah! Ama sen öpülmekten hoşlanmazsın ki Jim," diye bağırdı. "Sen korkutucu bir ayıcıksın." Ve odanın diğer tarafına koşup ona sarıldı.

James Vane ablasının yüzüne şefkatle baktı. "Seninle bir yürüyüşe çıkalım istiyorum, Sibyl. Bu iğrenç Londra'yı ömrümde bir daha göreceğimi sanmıyorum. Görmek de istemiyorum."

"Oğlum, böyle korkunç şeyler söyleme," diye mırıldandı Mrs. Vane, pespaye bir sahne elbisesini alıp, bir iç çektikten sonra yamamaya girişerek. Oğlu gruba katılmadı diye biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Oysa iştiraki durumun teatral pitoreskliğini artırırdu.

"Niye ki anne? Ben böyle düşünüyorum."

"Beni yaralıyorsun, oğlum. Avustralya'dan varlıklı biri olarak döneceğine inanıyorum. Kolonilerde cemiyet hayatı falan olmadığını düşünüyorum ya da benim cemiyet diyebileceğim hiçbir şey yoktur; bu yüzden servetini kazanır kazanmaz geri dönüp kendini Londra'da ispatlamalısın."

"Cemiyet hayatı!" diye mırıldandı oğlan. "Ben bu konuda bir şey bilmek istemiyorum. Benim derdim biraz para kazanıp seni de Sibyl'i de sahneden kurtarmak. Nefret ediyorum oradan."